

Arrest

nr. 119 141 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 12 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat R. AKTEPE en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 2012 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 30 oktober 2012 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met verzoeker.

1.3. Op 14 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner duurzame relatie.

1.4. Op 14 december 2012 dienden verzoekster haar minderjarige kinderen een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in de neergaande lijn.

1.5. Op 12 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing: *"Betrokkene diende op 01.10.2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: bewijzen van enkele sollicitaties en een inschrijving bij een interimkantoor.*

Uit de stavingsstukken moet worden besloten dat hij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat meneer momenteel is tewerkgesteld. Hij dient dus eerder als werkzoekende te worden beschouwd.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art. 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene bewijst dat hij gesolliciteerd heeft naar een job en ingeschreven is in een interimkantoor. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Een inschrijving bij een interimkantoor is immers geen garantie op tewerkstelling. Ondanks de voorgelegde sollicitatiebewijzen en bewijs van aanmelding bij een interimkantoor zit er nergens in het dossier enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of bewijs van effectieve tewerkstelling. In een tijdsperiode van meer dan 5 maanden is betrokkene er niet in geslaagd zelfs maar 1 dag tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Meneer legt niets voor waaruit blijkt welke diploma's of bijzondere vaardigheden/kwalificaties hij heeft die zijn kansen op tewerkstelling zouden kunnen ondersteunen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan..."

1.6. Op 12 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens ten aanzien van verzoekster een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de tweede bestreden beslissing: *"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, Aan de partner, JPRV (NN: xxx), in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd het verblijf van meer dan 3 maanden geweigerd op 12.03.2013, Bijgevolg kan betrokkene zich niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 42bis, §2, 1° of 2° van de wet van 15.12.1980. De minderjarige kinderen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van de burger van de Unie. De ouder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kunnen de kinderen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan: *"Eerste middel: Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat het niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding. De beslissing houdt geen rekening met de inkomsten van verzoekers. Zowel dhr.*

P. als mevr. VL zijn tewerkgesteld en hebben een inkomen. De arbeidsovereenkomsten bevinden zich evenwel in het administratief dossier, zodat het een raadsel is voor verzoekers waarom verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden. Dhr. J. werkt als beveiligingsagent en heeft een maandelijks inkomen van 1.064,87 €. Mevr. VL werkt als arbeidster bij ZNA Stuivenberg en heeft een maandelijks inkomen van gemiddeld 750 €."

2.1.2. Verzoekers betogen dat de opgeworpen rechtsregels zijn geschonden, doordat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zouden zijn genomen. Verzoekers verwijzen naar de arbeidsovereenkomsten van zowel verzoeker als verzoekster, die in het administratief dossier zouden steken. Verzoekers vinden het een raadsel waarom met deze arbeidsovereenkomsten geen rekening werd gehouden.

Verzoekers stellen dat uit het administratief dossier zou blijken dat arbeidsovereenkomsten voor zowel verzoeker als verzoekster werden voorgelegd, doch uit het administratief dossier van verzoeker blijkt niet dat een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd ter staving van de aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door verzoeker geen arbeidsovereenkomst werd voorgelegd. Door verzoeker werden slechts een bewijs van sollicitatie en een bewijs van inschrijving bij een interimkantoor voorgelegd waarna de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk oordeelde dat verzoeker geen reële kans maakte op tewerkstelling, omdat hij in een tijdspanne van meer dan vijf maanden er niet in geslaagd is zelfs maar één dag tewerkstelling te bekomen.

Gelet op het feit dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van verzoeker, kan verzoekster niet worden gevolgd dat zij tot verblijf zou moeten worden gemachtigd, zeker niet nu ten aanzien van verzoeker een weigeringsbeslissing werd genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan verzoekers diende te worden betekend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan: *“Schending van art. 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen. De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012: (...). Ook in casu zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd.”*

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”*

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissingen hebben enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissingen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat verzoekers niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijven. Zo kan het zijn dat verzoekers om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijven.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekers in aanmerking komen voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissingen stellen verzoekers niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekers is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 12 maart 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2013 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC